

[Aksel Larsen.]

der sad i Fjor Sommer, ikke havde nogen fast økonomisk Politik, og den kunde vel næppe have det, fordi man først maatte skaffe sig en Oversigt over Boet; man maatte løse de øjeblikkelige foreliggende Opgaver og derfor skyde visse Ting ud. Det er indlysende for os alle — ja, naturligvis ikke for det ærede Medlem Hr. Aksel Møller, han ønsker jo Sagen udskudt saa længe som muligt —, at det havde været en Fordel, om Samlingsregeringen i Fjor Sommer havde været i Stand til i umiddelbar Fortsættelse af Pengelovene at komme med Eengangsskatten. Jeg tror, der dengang vilde have blæst en gunstigere Vind for den, jeg tror, den var blevet gennemført lettere og med et ganske andet Udseende, end den nu faar, men det var altsaa ikke muligt af en Mængde forskellige Aarsager.

Hvad er der sket efter Regeringsskiftet i Fjor? Der er sket det, at vor Udenrigshandel viser et meget ugunstigt Resultat. Vort Valutatilgodehavende paa Sterlingomraadet er blevet forvandlet til en Valuta-gæld. Statens Finanser har det ikke for godt, og — og det er det interessante — Formuestigningen fra Krigstiden fortsætter. Netop i Dag, Fredag den 5. Juli, ser jeg i „Børsen“ en Beretning fra „Bikuben“, hvori det fastslaas, at Pengeformuerne og Pengeindtægterne har fortsat deres naturlige Vækst. Under disse Omstændigheder maa man have Lov til at spørge: Hvorfor vil man da nøjes med en saa beskedene Eengangsskat som den, Flertallet i denne Samler sig om? Ja, jeg ved, man vil sige, hvad rigtigt er, at man inddrager og baandlægger ledige Penge ogsaa paa andre Maader end gennem Eengangsskatten. Man vil sige, at man tager netto 1 Milliard eller maaske en lille Milliard ind ved Eengangsskatten. Ja, det kan blive til 1 300 Mill. Kr., hvis alle de, der skal tegne Stabiliseringslaan, nøjes med at gøre det og ikke køber sig fri ved at indbetale det halve, men den højtærede Finansminister kalkulerer jo med, at det vil de fleste eller maaske alle gøre. Altsaa, man kalkulerer med ca. 1 Milliard i Indtægt paa Eengangsskatten, men siger: hertil kommer 1½ Milliard i Skattebøder, Efterbetaling, Konfiskation o. s. v. Det vil sige, at det kan blive til ca. 2½ Milliard.

Som jeg allerede har sagt: naar den højtærede Finansminister selv regner med mindst 5 Milliarder Kr. i ledige Penge, maa man erkende, at Problemet kan ikke klares med, at man nøjes med en saa beskedene Eengangsskat. Hertil kommer, at efter den

Praksis, man synes at være inde paa dels fra Myndighedernes, dels navnlig fra Domstolens Side, begynder jeg at blive betænkelig med Hensyn til Beregningen af, hvad Skattebøder, Efterbetalinger, Konfiskationer o. s. v. kan give.

Jeg vil have Lov til at nævne, hvad der er nævnt fra denne Talerstol under en anden Sag, at fornylig blev en af de værste og største nazistiske Forbrydere og Landsforrædere herhjemme, Hofjægermester Castenskiold til „Store Frederikslund“ dømt ved Landsretten. Han fik jeg tror halvandet Aars Fængsel, medens Flertallet af dem, han har sørget for meldte sig til Frikorps eller Hipokorps, har faaet 12—14 Aar eller Livsstraf; og Retten bestemte udtrykkeligt, at der skulde ikke tages saa meget som en Kvadratalen af hans Jord fra ham. Nu har man gjort et krampagtigt Forsøg paa at faa en endnu større Landsforræder, Grev Schimmelmann til „Lindenberg“, løsladt ud fra en Paastand om, at han har siddet saa længe i Varetægtsarrest, at han sikkert vil have afsonet den Straf, han bliver idømt.

Det lover ikke for godt med Hensyn til, hvordan Domstolene vil se paa Konfiskationskrav over for hans Ejendom. Da vi i Samlingsregeringen behandlede Straffelovstillægget, bilder jeg mig ind, det var vor Forudsætning, at den skulde haandhæves saadan, at netop disse store Landsforrædere, der var Bagmænd og de egentlige Ledere af al landsforræderisk Virksomhed her i Danmark, virkelig skulde rammes, ikke blot gennem eksemplarisk Frihedsstraf, muligvis i visse Tilfælde Livsstraf, men ogsaa — og maaske navnlig — derigennem, at man konfiskerede deres Ejendom, hvorved Staten kunde bøde paa sin finansielle Misère, og man samtidig skaffede Jord til Udstykning. Jeg anser det for meget betænkeligt, hvis Domstolene ogsaa paa dette Omraade vil tillade sig at tillempe en Praksis, der ganske aabenlyst og aabenbart er i Strid med Loven. Nu har man imod vore Stemmer ændret Straffelovstillægget her, idet man siger: det kan ikke nytte at opretholde Straffesatser, som Domstolene ikke vil rette sig efter. Det rigtige havde været at kalde de paagældende Dommere til Orden, og jeg vil alvorligt henstille, at man finder Veje til at klargøre, at naar der i Straffelovstillægget findes Konfiskationsparagraffer, er det ikke, for at Dommerne skal negligere dem eller kun anvende dem over for Smaafolk, men saa er det Mening, at de skal anvendes over for de store.

Hvis ikke der sker noget i den Retning, vil der jo ikke komme nær de Beløb ind,